

РЕШЕНИЕ

№ 5285

гр. София, 07.08.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 32 състав,
в открито заседание на 05.07.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Милачкова

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **2501** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 – чл. 207 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.
Делото е образувано по искове с правно основание чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ), предявени от Й. С. Т. срещу Столична община, за присъждане на обезщетение в размер съответно:
- 100 000 лв. за имуществени вреди и 10 000 лв. за неимуществени вреди, претърпени през 2003г.;
- 25 000 лв. за имуществени вреди и 20 000 лв. за неимуществени вреди, претърпени през 2018г.

Вредите се твърди да са причинени от незаконосъобразни действия на служители на СО. Ответникът чрез процесуалния си представител оспорва исквете като неоснователни, като прави възражение за изтекла давност относно вредите, сочени за претърпени през 2003г. Прокурорът изразява становище, че исковата претенция е недоказана.

След като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, съдът в настоящия състав приема следното от фактическа и правна страна.

Исковите са допустими, а разгледани по същество – неоснователни.

СО е юридическо лице съгласно чл. 14 от Закона за местното самоуправление и местната администрация (ЗМСМА). Следователно, тя е надлежен ответник съгласно чл. 205, ал. 1 АПК. В производствата от вида на настоящето, ищецът носи доказателствената тежест да установи съществуването на обстоятелствата, посочени в

исковата молба, от които черпи благоприятни за себе си правни последици, като следва да установи: 1) съществуването на твърдените вреди, 2) наличието на незаконосъобразни актове, действия и бездействия на служителите на ответника при изпълнение на административна дейност, 3) наличието на пряка причинно-следствена връзка между първите две.

Съгласно чл. 203 АПК гражданите и юридическите лица могат да предявят иски за обезщетения за вреди, причинени им от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица. При празноти субсидиарно се прилагат правилата на ЗОДОВ (чл. 203, ал. 2 АПК). Разпоредбата на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ гласи: „Държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност“. За да е налице основание за ангажиране отговорността на държавата или общините е необходимо да са осъществени всички елементи от фактическия състав на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ.

В случая не се установява да са били осъществени незаконосъобразни актове, действия или бездействия на органи и длъжностни лица на СО. Със заповед № РД-01-01-02/10.10.2002г. на кмета на район „И.“ на СО е било наредено изземването на сграда – частна общинска собственост, находящ се в [населено място], ул. „158“ № 7,[жк](л.57 от делото). За имота е бил съставен акт за частна общинска собственост № 2636/22.06.2000г. (л.75). Заповедта е била отменена с окончателно решение № 2302/15.03.2005г. по адм. д. № 11097/2004г. на Върховния административен съд, Трето отделение. Тази отмяна е ирелевантна за спора, тъй като за изземването и премахването на същата сграда, преди постановяване на посоченото съдебно решение, е била издадена и следваща заповед № РД01-01-01/09.01.2003г. на кмета на район „И.“ на СО (л.64), за която не се установява, нито се твърди да е била отменена като незаконосъобразна. Следователно, не може да се приеме и, че действията по изпълнението са незаконосъобразни. Ищецът не посочва конкретна дата през 2003г., на която е извършено изземването и премахването на сградата, но и в случай, че срокът по чл.110 от Закона за задълженията и договорите, субсидиарно приложим на основание § 1 от Заключителните разпоредби на ЗОДОВ, се брой от изтичане на годината, то същият срок е изтекъл към датата на предявяване на исковата молба – 14.03.2023г. Поради това, основателно е възражението за изтекла погасителна давност за претенцията за обезщетение за имуществени и неимуществени вреди, сочени за претърпени през 2003г.

По делото са изслушани показанията на свидетелите Б. М. Б. и С. Т. Т., баща на ищеца. Съдът в настоящия състав възприема показанията като обективни и безпротиворечиви. Свидетелят С. Т. посочва, че е запознат с историята на Й. Т., процесната къща и място. Тъй като му е баща и там са се родили в квартала, тази къща била дадена на семейството на дядо му, тъй като той работел в общината и фактически израснали децата на тази територия, защото било обособено и дворче, за разлика от комплексите. Там си било кошер при тези хора, имало четири деца. Ищецът израснал там и след като починал дядо му, той останал трайно да обитава с баба си и имал малко дете. Били си обзавели етажа - Д., с жена му и детето му, отдолу бабата живеела. Тъй като свидетелят обитавал със семейството си един апартамент, с четири деца в едноетаен, долу било по-удобно и за смелост на бабата, понеже била останала сама и била там. Със съпругата и детето си живеел ищецът. И другите деца

непрекъснато са обитавали там. Имало градинка, те я обработвали, вода изкарвали с помпа. Дядото на ръка извадил вода и направили градинка, садили там плодове и зеленчуци. При всякакви поводи там се събирали. През 2003 година дошли да събарят къщата. Свидетелят не помни на каква възраст е бил ищецът тогава, но си го има за дете. Отишъл и взел определение от дежурния прокурор и спрели интервенцията. Обаче след това те дошли в неработно време с машини, свидетелят не помни датата, съборили цялата къща, с цялото имущество закуп, грубо. Нищо не се изнесло. На една камара съборили всичко. Виждали се детски играчки, мечета плюшени, велосипедчета, хладилници. Даже идвали някои съседни, след като били разградили с машините и имотът им бил съборен, идвали някои и си човъркали и си вадели части за битова техника, от печка, от хладилник. Това фактически било, което ищецът преживял. Свидетелят, дето бил зрял и стабилен психически, и го било страх да не откача, го видял, че ищецът бил съвсем друг и изведнъж целият му свят рухнал. Той даже, обитавайки тази къща, бил изградил, на колони на втория етаж, баня с железобетон - бетон на четири квадратни метра, два на два банята беше. Битово не само я поддържал и я развивал, и като дошла машината и сринала всичко, свидетелят не можал на гледката да издържи, а си викал, само да не откачи. От тогава ищецът е съвсем друг. След събарянето на къщата, те изчистили вече всичко от общината и там си останал чист терен. Явно нещо си били наумили, не било случайно. Тъй като седял този имот така необитаван, може би някой гледал да втаса и да мине някакъв период, свидетелят не знае, ищецът оградил стабилно и възстановил оградата. Затворил, имало две врати, фактически една портичка, от където влизат и друга, широка врата, от където се влизало с колата. Направили земеделска градина и там садели с жена си и детето си. На свидетеля харесвало да гледа, че малкият се занимавал в градината и понеже отсреща впоследствие построили един блок, те много се впечатлявали. Даже по медиите били снимали, как долу наред комплекса градинка, идвали хора при ищеца, просто на тревичката там. Един ден пак извън работно време дошли. Свидетелят не присъствал на това нещо, но е свидетел на последствията. Разградили са вратите, срязали са катинари, ищецът бил направил една барачка за селскостопанска техника, свидетелят даже им бил дал от своето жилище и фактически в тяхно отсъствие са влезли, разбутали са и са разрушили. Свидетелят се чуди, лопатите, мотиките са ги вдигнали, уж на съхранение, нищо не останало, просто са го развалили и от тогава тръгнали тези войни. Й. Т. има два брака, като за единия брак това било сериозен мотив и се разрушил. Тя, жена му, казвала: „Ти не може да си защитиш жената, детето и покъщината“, защото все пак младо семейство, с мека мебел и всичко било сринато закуп. Свидетелят е от старото поколение и не може да си представи, че такова нещо може да се случи. Ищецът от тогава си е вече съвсем друг. Бракът се прекратил след срутването. Дни след това, жена му се отделила и по-късно се развели. Впоследствие периода, за който казал свидетелят за градинката, ищецът е с нов брак и с друго дете, в другия период, когато работели на тревната площ. Ищецът няма собствен дом, собствено жилище. Той обитава все още жилището, което го взели още като свидетелят бил студент, семейно с четири деца. Ищецът обитава това жилище, което е на всички. Единият син на свидетеля живее при приятелка, другият в къщата на приятел и дъщеря му отскоро е в общинско жилище и прави постъпления за купуване. Това е общ имот, който ищецът обитава и е като жест от братята му и сестрите, но си е на гости, дето се казва и се чувства достатъчно несигурен на тази възраст. След срутването на къщата изцяло се променило

здравословното, психическото и емоционалното състояние на ищеца. Той просто не е той. Свидетелят даже се изненадал, че самият ищец, свидетелят не знае от къде, дали някой го бил информирал или негова идея, свидетелят не знаел и структурата и йерархията в обществото, ищецът отишъл при дежурен прокурор, взел определение, с което спрял първото събаряне, обаче хитреците точно за това в неработно време дошли следващия път, с техника и към работния ден понеделник всичко било чистичко. В този период майката на ищеца го водила на лекар, казвали, че двете граници на кръвното са му почти изравнени, страх ги било от колабиране и т. н. Той от нерви се бил ядосал един ден и в апартамента дето живеят, изпотрошил някои неща. Свидетелят като го гледа, не е той. Това било във връзка с изземването на имота. До тогава го смятали, като в някакво безоблачно детство живее и когато се случило това, и свидетелят не може да повярва, все пак е от друго поколение, че това може да се случи. Ищецът и досега е друг. Изпада в кризи, ако се заговори някой път на тази тема. Направо лошо му става, защото се оказало, че при едната жена не можал да си защити жилището и семейството от хищника - държава и следващия момент и при другата жена за тревната площ, пак същата работа. Сега живее с жената и детето, обаче като го погледнеш, той не е същият. Когато стане въпрос някак, спомен за тези истории, за този период, става друг, избухва, червен става, явно и кръвното. Свидетелят не може да усети физиологичните процеси в него какви настъпват. Не вярва нито в държава, нито в структури. Казва, каква е гаранцията, че трета серия няма да има. Несигурен се чувства и затова го напуснала първата му жена. Хората гледали картината, с играчки и всичко, смесено в боклука. Свидетелят не може да си представи на младо семейство, техника битова, всичко оборудвано, да се срине с машина закуп и то, при демокрация. При лоши времена, такова нещо не се случвало. Свидетелят посочва и, че след събитието на 30.03.2018 г., ищецът и настоящата му жена живеят в разбирателство, обаче си личи отпечатъкът. Когато се зачекне пак тази тема, битови неща, условия за живот и къщата, пада му някакво перде и пак става емоционално напрегнат, почервява, съвсем друг. Разбират се и си живеят, но тази тема му е болна. Тя явно някакъв комплекс станала. Свидетелят даже по-късно си дал сметка, ищецът бил едно неукрепнало дете в началото, на старта на живота. Това му психично състояние е до сега. Тъй като тези неща все още не са решени, свидетелят не е в течение да се занимава. Докато бабата на ищеца живеела в едната стая, имало много материали и техника, а той понеже по природа е техничар и имало селскостопански фрези, имало машини някакви. Тогава работел в строителството. Занимавал се със саниране, с ремонти на апартаменти. Свидетелят не знае, чия собственост е къщата, която е била премахната, но имали настанителна заповед от общината и като служител дядо му (тъст на свидетеля) работел охрана към Р., „Б.“ мисли, че било тогава. Не може да каже, през коя година е била съборена къщата, скаран бил с цифри и дати. Да го питат за рождения ден на децата, няма да се сети. Тогава ищецът бил с детето, което е било тогава на три- четири години. Едната внучка е 99 –та година, той май бил роден 97 или 96 година. Свидетелят смята, че било 2002 г. - 2003 г., приблизително.

Свидетелят Б. М. Б. посочва, че с Й. Т. са приятели от 25 години. Запознали се с него, тъй като свидетелят работи по покривите. Ищецът му намирал работа и го викал. Познава го от 25 години горе-долу. Той тогава живеел в една къща в Д.. После му разрушили тази къща, помолил свидетеля да направят там една беседка и една сграда, като една стаичка. Това станало след събарянето на къщата. Там, в този двор, в

къщата, заграден бил дворът. Имало едни огради ламаринени. Свободен достъп до този двор нямало. Имало си вратичка, която била заключена и имало катинар. Като виждал, че го няма този катинар, свидетелят разбирал, че ищецът е тук, а като види, че има катинар, знае, че не е там. Дворът бил много чист, изравнен и ищецът си садял някакви работи, като домати, картофи, марули ли било, лук имало. Този двор след това свидетелят не знае коя година било, може би 2018 година, минавал от там и видял, че има някакви хора, дето разрушават отново, което било направено от свидетеля и звъннал на ищеца да му каже, че има някакви хора да развалят това, което са направили. Ищецът му казал, че ще дойде и ще види какво да направят. Той не знаел, че има такива хора в двора му. После той дошъл и видял, че са го разрушили. Свидателят имал много работа и си отишъл. След това не знае какво е станало. Не може да се сети, в кой период, коя година дворът е бил много чист и подреден. Знае, че ищецът живеел, а пък вече дали имат документ или нямат, това не знае. Те са приятели. Къщата била премахната 2003 година. Свидателят се познава с Й. от 2000-та година горе-долу. Живеел с жена си и детето си и от както развалили къщата, той не бил този Й.. Даже се разделили с жена си, заради това нещо. Имало едни момчета, които събирали желязо, от ромите. До тази къща имало още една сграда и там събирали алуминий и желязо. Свидателят не познавал много добре бабата на ищеца. Знае, че е живяла там, ходил е в къщата. Тя много не излизала. Вътре му направила кафе. Имало си оборудвано, имало си багаж. Не да кажеш, лукс. Не знае, има ли разрешение за постройките. Дори и да не е законно, ще помогне на ищеца, той му е приятел. Й. Т. много се променил лично и здравословно. Кръвно почнал да вдига, постоянно му говорел за това, къде ще заживее и се оплаквал много. Веднъж като му разрушили къщата и тези двете бараки, и още по-зле станало. Не е спокоен човек. Преди бил, но сега - не.

Описаните свидетелски показания установяват обстоятелството, че ищецът е претърпял неимуществени вреди, изразяващи се в негативни изживявания, безпокойство, стрес и нарушения на здравето. В частта относно събитията от 2003г. описаните обстоятелства не следва да се обсъждат, предвид основателността на възражението на ответника за изтекла погасителна давност. Що се отнася до събитията от 2018г., то както показанията, така и останалите представени по делото доказателства не разкриват обстоятелства, годни да обосноват извод за извършването на незаконосъобразни актове, действия или бездействия на органи или служители на ответника. Ето защо, безпредметно е обсъждането на тези неимуществени вреди, както и на възможна причинно-следствена връзка между тях и посочените актове, действия и бездействия.

Не се установява съществуването на правно основание ищецът да държи или владее общинския имот след 2003г. и в частност, през 2018г. С писмо от 12.04.2018г. на началник сектор „ОП“ в Първо РУ на Столичната дирекция на вътрешните работи (л.71) са изискани документи за собствеността на имота на ул. „158“ № 7 и заповед № РИВ18-РД91-19/29.03.2018г. и същите са били предоставени с писмо № към РИВ18-ДИ04-73-(2)/16.04.2018г. на кмета на район „И.“ на СО. Видно от заповедта (л.66), с нея на служители на администрацията е възложено да проверят състоянието на имота. За проверката е съставен протокол от 29.03.2018г., последван от доклад № РИВ18-ВК66-400/30.03.2018г. В последния се посочва, че в общинския имот са разположени свободно паянтови бараки, изпълнени от неизвестен извършител, липсват данни относно законността и собствеността им. Същите са изградени с

нетрайни, износени и амортизирани материали, незакрепени към терена, в лошо физическо и нехигиенично състояние. В становище от 12.06.2023г. ищецът изрично заявява, че е оспорил действията на общинските служители с искане по реда на чл.250 и сл. АПК, предмет на образуваното адм. д. № 3537/2018г. на Административен съд София град. От констатацията, направена в открито съдебно заседание на 07.06.2023г. се установява, че с разпореждане № 2312/11.04.2018 година по посоченото дело е отхвърлено искането на Й. С. Т. с правно основание чл.250 от АПК за прекратяване на действия, извършвани от служители на район „И.“ на Столична община, изразяващи се в изземване на поземлен имот с идентификатор 68134.803.3951. Същото разпореждане е оставено в сила с определение № 6901 от 28.05.2018 година по дело № 6258/2018 година по описа на Върховния административен съд, II отделение. С тези съдебни актове не е установена незаконосъобразност на действията на общинските служители.

Не се установяват, нито се твърдят други обстоятелства, от които да е възможен извод в тази насока. От констатацията, направена в открито съдебно заседание на 05.07.2023г. се установява, че гр. д. № 16190/2019 г. на Софийски градски съд е образувано по искова молба на Й. Т. срещу Столична община, в която е направено искане да бъде признат за собственик на поземлен имот с идентификатор № 68134.803.3951 като придобит на основание чл. 79, ал. 9 от Закона за общинската собственост (ЗОС). Исковата молба е заведена първоначално пред Софийски районен съд, който с определение, влязло в сила на 22.11.2029 г., го е изпратил по подсъдност на СГС. Последният с определение от 15.4.2021 г., влязло в сила на 22.4.2021 г., е прекратил производството по делото поради отказ от предявения иск. Така установеният предмет и развитие на посоченото дело са изцяло ирелевантни за настоящия спор, доколкото не разкриват факти, указващи на незаконосъобразни актове и действия на общински служители.

По изложените съображения следва да се приеме, че ищецът е ангажирал доказателства за съществуването имуществени и неимуществени вреди, но не и за наличието на незаконосъобразни актове, действия и бездействия на служители на ответника при изпълнение на административна дейност. В този случай, безпредметно е обсъждането относно наличието на пряка причинно-следствена връзка между първите две релевантни обстоятелства. Поради това, неоснователна се явява и претенцията за вреди, претърпени през 2018г. Предвид неоснователността на предявените искове, неоснователна се явява и акцесорната претенция за законна лихва върху сумите, считано от 14.03.2023г. до окончателното им изплащане.

С оглед изхода на делото и на основание чл.10, ал.4 ЗОДОВ, разносните остават за ищеца така, както са направени и следва да бъде уважено своевременно направеното от страна на ответника искане за юрисконсултско възнаграждение. Последното съдът определя на 100 (сто) лева съобразно чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, съгласно чл.78, ал.8 от Гражданския процесуален кодекс.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ исковете с правно основание чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, предявени от Й. С. Т., с ЕГН [ЕГН], срещу Столична община, за присъждане на обезщетение в размер съответно 100 000 (сто хиляди) лева за имуществени вреди и 10 000 (десет хиляди) лева за неимуществени вреди, сочени

за претърпени от незаконосъобразни действия на служители на Столична община през 2003г. и 25 000 (двадесет и пет хиляди) лева за имуществени вреди и 20 000 (двадесет хиляди) лева за неимуществени вреди, сочени за претърпени през 2018г. от незаконосъобразни действия на служители на Столична община, заедно със законната лихва върху сумите, считано от 14.03.2023г. до окончателното им изплащане.

ОСЪЖДА Й. С. Т., с ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична община сумата 100 (сто) лева – юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно оспорване в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд.

Съдия: